

Сгоръ Чучуръ, чуки и долове безъ край, смѣсващи се и губещи въ жълтата мараня на западъ до камениститѣ зъбери на Пиринъ. На северъ пъкъ като въ нѣкакво лудо хоро се редятъ върховетѣ на Рила съ чернитѣ лѣсове и зеленитѣ простори на хълбоцитѣ ѝ, хубави като красивъ сънъ и далечни като мечта.

— Азъ скоро ще бжда тамъ, — мислила си Обечка.

* * *

Къмъ есенъта единъ день ратая докара отъ нѣкъде една кола съ дъски и нѣколко греди. На другия день дойде майсторъ съ една торба сѣчива и съ лула въ устата, започна съ дрѣжката на сѣкирата да отмѣрва въ най-отдалечения край на обора. Отмѣри 3 дрѣжки на длѣжъ и три на ширъ и започна да сѣче гредитѣ ѝ. Чука, кова и издигна една преграда, постави ясли и турна врата съ бринчалъ. Следъ това изкова въ преградата една малка котарка, изпуши още една лула и си засѣбира сѣчивата.

— Защо е тая котарка, какво ще турятъ въ нея? — попитахъ азъ майстора.

Това е люлка за младе¹⁾, — каза майсторътъ, изчука си лулата, прибра сѣчивата въ торбата, нарами я и си отиде.

Работата била сериозна. Обечка, значи, майка ще става. Следъ Петровдень Марко Кехая изпратилъ известие отъ Врановището²⁾, че напролѣтъ Обечка ще си има малко, и затова да се приготви каквото е потрѣбно. Опредѣлилъ даже деня Благовецъ или нѣкой и другъ день следъ него.

¹⁾ Въ Якоруда на новородено теле казватъ *младе*.

²⁾ Пасище въ Рила.